

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØEJA,
predstavljeni 29. julija 2019¹

Zadeva C-421/18

**Ordre des avocats du barreau de Dinant
proti
JN**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo tribunal de première instance de Namur (sodišče prve stopnje v Namurju, Belgija))

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Člen 1(1) – Pojem ‚civilne in gospodarske zadeve‘ – Člen 7, točka 1 – Posebna pristojnost v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji – Pojem ‚zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji‘ – Zahtevek za plačilo letnih članarin, ki jih odvetnik dolguje odvetniški zbornici – Svobodno sprejeta pravna obveznost“

I. Uvod

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo tribunal de première instance de Namur (sodišče prve stopnje v Namurju, Belgija), se nanaša na razlago člena 7, točka 1, Uredbe (EU) št. 1215/2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljevanju: Uredba Bruselj Ia).²
2. Ta predlog je bil predložen v okviru spora med ordre des avocats du barreau de Dinant (odvetniška zbornica v Dinantu, Belgija) in JN, ker ta ni plačal letnih članarin zbornice, dolgovanih prvi. Te letne članarine so posledica včlanitve JN v odvetniško zbornico v Dinantu, kar je v skladu z belgijskim code judiciaire (zakonik o sodiščih) obvezno za opravljanje poklica odvetnika v Belgiji.
3. Ker ima JN stalno prebivališče v Franciji, je izpodbijal mednarodno pristojnost predložitvenega sodišča za odločanje o sporu.
4. V zvezi s tem želi to sodišče izvedeti, ali tožba odvetniške zbornice, katere namen je doseči, da se enemu od njenih članov naloži plačilo letnih članarin zbornice, ki so ji dolgovane, pomeni tožbo „v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 (UL 2012, L 351, str. 1, in popravek v UL 2013, L 325, str. 30).

5. Ob koncu analize bom Sodišču predlagal, naj na to vprašanje odgovori, da je treba šteti, da tožba, ki se nanaša na obveznost plačila letnih članarin, ki jih pretežno sestavljajo zavarovalne premije, na podlagi odločitve odvetniške zbornice – kar pa mora preveriti predložitveno sodišče – pri čemer je včlanitev v to zbornico odvetnikom naložena z nacionalno zakonodajo, spada v okvir pojma „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.

II. Pravni okvir

A. Uredba Bruselj Ia

6. V uvodni izjavi 16 Uredbe Bruselj Ia je navedeno:

„Poleg stalnega prebivališča toženca bi morala obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja. Obstoj tesne povezave bi moral zagotoviti pravno varnost in preprečiti možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice, katerega pristojnosti razumno ni bilo mogoče predvideti. [...]“

7. Člen 1(1) te uredbe določa:

„Ta uredba se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodišča. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev ali odgovornosti države za dejanja in opustitve pri izvajanju državne oblasti (*acta iure imperii*).“

8. V oddelku 2 navedene uredbe, naslovljenem „Posebna pristojnost“, člen 7, točka 1, določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

1. (a) v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji pred sodiščem v kraju izpolnitve zadevne obveznosti;
- (b) za namene te določbe, in razen če ni drugače dogovorjeno, je kraj izpolnitve zadevne obveznosti:
  - v primeru prodaje blaga kraj v državi članici, kamor je bilo v skladu s pogodbo blago dostavljeno ali bi moralo biti dostavljeno,
  - v primeru opravljanja storitev kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene ali bi morale biti opravljene;
- (c) če se ne uporabi točka (b), potem se uporabi točka (a);“

B. Belgijski zakonik o sodiščih

9. Člen 428, prvi odstavek, belgijskega zakonika o sodiščih določa:

„Nihče ne more imeti naziva ‚odvetnik‘ ali opravljati odvetniškega poklica, če ni Belgijec ali državljan države članice Evropske unije, ki ima diplomu doktorja prava ali diplomiranega pravnika, če ni podal prisege iz člena 429 in če ni vpisan v imenik odvetnikov zbornice ali v imenik pripravnikov.“

10. Člen 443 določa, da lahko svet odvetniške zbornice odvetnikom, vpisanim v imenik, odvetnikom, ki opravljajo poklic pod poklicnim nazivom iz druge države članice Evropske unije, odvetniškim pripravnikom in častnim odvetnikom naloži plačilo članarine, ki jo določi sam.

III. Spor o glavni stvari, vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

11. JN je bil sprejet v odvetniško zbornico v Dinantu, pri čemer čas sprejema ni naveden.
12. Navaja, da si je v 90. letih prejšnjega stoletja stalno prebivališče uredil v Franciji, hkrati pa je ostal včlanjen v odvetniško zbornico v Dinantu, ki ji je plačeval letno članarino do leta 2012.
13. Predsednik odvetniške zbornice v Dinantu je z dopisom z dne 29. maja 2015 pozval JN, naj poravna dolgovane članarine za leta 2013, 2014 in 2015. V zvezi s tem je iz tega dopisa po eni strani razvidno, da včlanitev v odvetniško zbornico „prinaša znatne prednosti glede zavarovanja“ in da članarine, dolgovane tej zbornici, „dejansko pretežno pomenijo zavarovalne premije, ki jih plačuje ta zbornica“, po drugi strani pa, da je predsednik te zbornice ob ugotovitvi, da je bil obseg dejavnosti JN kot odvetnika majhen, da pa je še vedno včlanjen v odvetniško zbornico, JN predlagal, naj zniža znesek članarin na višino zavarovalnih premij, ki jih plačuje zbornica, in plača v obrokih.
14. Ker JN ni ne odgovoril ne plačal, sta mu bila 11. decembra 2015 in 21. decembra 2016 poslana dopisa s ponovnim pozivom. Tudi na ta dopisa s pozivom ni bilo odgovora, zato je odvetniška zbornica JN poslala opomin z dne 23. januarja 2017 za plačilo letnih članarin.
15. Po tem opominu je JN zbornici poslal dopis, v katerem je pojasnil, da ima finančne težave, zaradi katerih za poravnavo zahtevanih članarin ne more plačati več kot 100 evrov mesečno.
16. Ker pa še vedno ni plačal ničesar, je odvetniška zbornica v Dinantu pred tribunal de première instance de Namur (sodišče prve stopnje v Namurju), ki je predložitveno sodišče, vložila tožbo z dne 17. maja 2017, v kateri je predlagala, naj sodišče JN naloži plačilo zneska 7277,70 EUR, povišanega za obresti in stroške postopka.
17. JN je z dopisom z dne 16. maja 2017 predsednika odvetniške zbornice v Dinantu zaprosil za izbris iz imenika odvetnikov in za možnost, da plačila poravna v obrokih v obdobju 24 mesecev.
18. JN je pred predložitvenim sodiščem ugovarjal pristojnosti tega sodišča na podlagi Uredbe Bruselj Ia. Po njegovem mnenju včlanitev v odvetniško zbornico v Dinantu zaradi opravljanja poklica odvetnika ni pogodbene narave v smislu člena 7, točka 1, te uredbe, ker ne gre za pogodbo, ki bi bila rezultat avtonomne volje in proste izbire, ampak za upravno formalnost in pravno obveznost.
19. Odvetniška zbornica v Dinantu nasprotno navaja, da je JN s tem, da je ohranjal svoje članstvo v tej zbornici, do nje sprejel zavezo plačevanja letnih članarin, ki jih določi zbornica, tako da je to zavezo treba enačiti s pogodbeno obveznostjo v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.
20. V tem okviru se predložitveno sodišče sprašuje, ali se v obravnavani zadevi uporabi člen 7, točka 1, navedene uredbe, in še zlasti, ali je mogoče uporabiti razlago Sodišča iz sodbe Peters Bauunternehmung.³ V skladu s to sodno prakso je treba za obveznosti, ki temeljijo na razmerju povezanosti med združenjem in njegovimi člani, šteti, da spadajo med „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu te določbe.

3 Sodba z dne 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

21. V teh okoliščinah je tribunal de première instance de Namur (sodišče prve stopnje v Namurju) z odločbo z dne 21. junija 2018, ki je na Sodišče prispela 28. junija 2018, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali tožba odvetniške zbornice, katere namen je doseči, da se enemu od njenih članov naloži plačilo letnih članarin zbornice, ki so ji dolgovane, pomeni tožbo v ‚zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji‘ v smislu člena 7, [točka 1], [Uredbe Bruselj Ia]?“

22. Pisna stališča so predložile italijanska in litovska vlada ter Evropska komisija.

IV. Analiza

23. Predložitveno sodišče želi z vprašanjem za predhodno odločanje izvedeti, ali tožba odvetniške zbornice, katere namen je doseči, da se enemu od njenih članov naloži plačilo letnih članarin zbornice, ki so ji dolgovane, pomeni tožbo „v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.

24. Najprej opozarjam, da Komisija dvomi, ali se v postopku v glavni stvari uporabi Uredba Bruselj Ia, ker so nekateri spori med javnim organom in osebo zasebnega prava izključeni iz področja uporabe te uredbe ter ker je francosko in nemško govoreča zvezna odvetniška zbornica (v nadaljevanju: OBFG), katere del je odvetniška zbornica v Dinantu, pravna oseba javnega prava.

25. Ker predložitveno sodišče ni postavilo vprašanja o tej problematiki niti ni o tem v predložitveni odločbi navedlo pripomb, menim, da šteje, da se Uredba Bruselj Ia v postopku v glavni stvari uporablja.

26. Vendar bi rad na začetku glede na stališča Komisije podal nekaj ugotovitev o tej problematiki (del A). Ker v nacionalnem spisu, ki je na voljo Sodišču, ni dovolj elementov v zvezi s tem, se bom v ugotovitvah omejil na splošne ugotovitve, da bi se predložitvenemu sodišču omogočilo preveriti, ali se Uredba Bruselj Ia uporablja v sporu o glavni stvari.

27. Nato bom analiziral postavljeno vprašanje, s katerim se sprašuje, ali tožba, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, spada v okvir pojma „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 7, točka 1, te uredbe (del B).

A. Področje uporabe Uredbe Bruselj Ia

28. Na podlagi člena 1(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia se ta uredba uporablja „v civilnih in gospodarskih zadevah“.

29. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da je pojem „civilne in gospodarske zadeve“ samostojen pojem, ki ga je treba razlagati ob upoštevanju ciljev in sistematike Uredbe Bruselj Ia po eni strani ter splošnih načel, ki izhajajo iz nacionalnih pravnih ureditev, po drugi strani. Poleg tega nujnost zagotovitve pravnega delovanja notranjega trga in nujnost, da se zaradi usklajenega delovanja pravosodja prepreči, da bi bile v državah članicah izdane nezdržljive odločbe, zahtevata široko

razlago navedenega pojma „civilne in gospodarske zadeve“.⁴

30. Razlaga pojma „civilne in gospodarske zadeve“ je privedla do tega, da so nekatere sodne odločbe zaradi narave pravnega razmerja med strankami ali zaradi predmeta spora izključene iz področja uporabe Uredbe Bruselj Ia.⁵

31. Sodišče je tako ugotovilo, da čeprav nekateri spori med javnim organom in subjektom zasebnega prava lahko spadajo na področje uporabe Uredbe Bruselj Ia, pa je drugače, kadar javni organ ravna v okviru izvajanja državne oblasti.⁶ Izvajanje pristojnosti državne oblasti s strani ene stranke spora, ker ta izvaja pooblastila, ki odstopajo od splošnih pravil, veljavnih v razmerjih med posamezniki, namreč ta spor izključuje iz civilnih in gospodarskih zadev v smislu člena 1(1) te uredbe.⁷

32. V obravnavani zadevi, kot sem navedel v točki 24 teh sklepnih predlogov, Komisija opozarja, da je OBFG, katere del je odvetniška zbornica v Dinantu, pravna oseba javnega prava, ki ima pravno osebnost ter katere organizacijo in delovanje ureja belgijski zakonik o sodiščih.⁸

33. Ugotavljam, da je na podlagi določb iz te ureditve naloga OBFG paziti na ugled, pravice in skupne poklicne interese odvetnikov ter da ima zaradi tega nekatere pristojnosti.⁹

34. Zato je treba ugotoviti, da so odvetniški zbornici v Dinantu, ki je del OBFG, poverjene naloge javne službe, in sicer, da se končnim uporabnikom pravnih storitev zagotavljajo jamstva v zvezi z integriteto in izkušnostjo ter da se zagotavlja pravilno delovanje pravosodja.¹⁰

35. Pod predpostavko, da je tako, kar mora preveriti predložitveno sodišče, je treba za to, da bi se ugotovilo, ali se Uredba Bruselj Ia uporablja v sporu o glavni stvari, presoditi, ali odvetniška zbornica v Dinantu, ko zahteva plačilo letnih članarin, ki so predmet tožbe v sporu o glavni stvari, izvaja pristojnosti državne oblasti.

36. V okviru te presoje je treba preučiti naravo letnih članarin¹¹ ter podlago za tožbo in podrobna pravila o njeni vložitvi.¹²

37. Kar zadeva naravo letnih članarin, se mi ne zdijo izraz pristojnosti državne oblasti.

4 Glej med drugim sodbo z dne 28. februarja 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, točki 46 in 47 ter navedena sodna praksa). Ugotavljam, da je sodna praksa, oblikovana v okviru Uredbe (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42) in Bruseljske konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena z naknadnimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji, veljavna tudi za Uredbo Bruselj Ia, kadar je mogoče šteti, da so zadevne določbe enakovredne (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 14. marca 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, točka 27, in z dne 9. marca 2017, Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, točka 31). Za tak primer gre v primeru določb, upoštevni v obravnavani zadevi, to je člena 1(1) Uredbe Bruselj Ia (glej med drugim sodbi z dne 11. aprila 2013, Sapir in drugi, C-645/11, EU:C:2013:228, točki 31 in 32, ter z dne 15. novembra 2018, Kuhn, C-308/17, EU:C:2018:911, točki 31 in 32) in člena 7, točka 1, te uredbe (glej med drugim sodbi z dne 14. marca 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, točki 43 in 44, ter z dne 8. maja 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, točka 20). Zato se bom v nadaljevanju teh sklepnih predlogov skliceval zgolj na Uredbo Bruselj Ia, citiral pa bom sodno prakso v zvezi z instrumenti, ki so bili njeni predhodniki.

5 Glej med drugim sodbi z dne 14. oktobra 1976, LTU (29/76, EU:C:1976:137, točka 4), in z dne 28. aprila 2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, točka 42 in navedena sodna praksa).

6 Glej med drugim sodbo z dne 11. aprila 2013, Sapir in drugi (C-645/11, EU:C:2013:228, točka 33 in navedena sodna praksa).

7 Glej med drugim sodbo z dne 28. februarja 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, točka 49).

8 Komisija v zvezi s tem napotuje zlasti na spletno stran OBFG (posodobljena 26. avgusta 2014) https://avocats.be/sites/default/files/texte_apropos_avocatsBE3.pdf.

9 Glej člen 495(1) belgijskega zakonika o sodiščih.

10 V zvezi s tem opozarjam, da je Sodišče ugotovilo, da je nujno določiti pravila o organizaciji, kvalifikacijah, poklicni etiki, nadzoru in odgovornosti, ki zagotavljajo taka jamstva (glej med drugim sodbi z dne 12. decembra 1996, Reisebüro Broede, C-3/95, EU:C:1996:487, točka 38, ter z dne 19. februarja 2002, Wouters in drugi, C-309/99, EU:C:2002:98, točka 97).

11 Glej sodno prakso, navedeno v opombi 15 teh sklepnih predlogov.

12 Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 28. februarja 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, točka 48 in navedena sodna praksa).

38. Na podlagi člena 433 belgijskega zakonika o sodiščih namreč svet zbornice odvetnikom, vpisanim v imenik, *lahko* naloži plačilo članarine, ki jo sam *določi*. Komisija v zvezi s tem navaja, da se zdi, da iz člena 2 statuta OBFG izhaja, da članarino dejansko določi skupščina OBFG.

39. Opozarjam, da je iz dopisa z dne 29. maja 2015, ki ga je predsednik odvetniške zbornice v Dinantu poslal JN, razvidno, da letne članarine, dolgovane zbornici, pretežno sestavljajo zavarovalne premije, ki jih je plačala ta zbornica, in da včlanitev v navedeno zbornico prinaša prednosti glede zavarovanja.¹³ Sam to ugotovitev razumem tako, da je OBFG pri zavarovalnici sklenila obvezno zavarovanje poklicne odgovornosti za odvetnike, včlanjene v OBFG.

40. Poleg tega opozarjam, da je iz istega dopisa razvidno, da bi se zbornica strinjala z znižanjem članarin do zneska, ki ustreza zavarovalnim premijam, ki jih je plačala zbornica.¹⁴

41. Vsaj v teh okoliščinah se mi zdi, da ne gre za dajatve, dolgovane za naloge javne službe, ki ne spadajo na področje uporabe Uredbe Bruselj Ia,¹⁵ ampak za plačilo storitve, ki jo je opravila odvetniška zbornica, pri čemer se zdi, da tako meni tudi Komisija.

42. Kar zadeva podlago za tožbo in podrobna pravila o njeni vložitvi, menim, tako kot je v stališčih navedla Komisija, da tudi ti niso izraz pristojnosti državne oblasti.

43. Kot navaja Komisija, je namreč treba ugotoviti, da je odvetniška zbornica za to, da bo lahko pridobila plačilo dolgovanih letnih članarin, prisiljena vložiti tožbo in nima možnosti, da bi do poplačila prišla drugače, na primer s sprejetjem akta javnega prava, ki bi bil sam po sebi izvršljiv.

44. Glede na vse navedeno mora predložitveno sodišče preveriti, ali spor o glavni stvari spada na področje uporabe Uredbe Bruselj Ia. Na prvi pogled se mi zdi, da je tako.

45. V nadaljevanju izhajam iz domneve, da je predmet spora o glavni stvari tožba v civilni in gospodarski zadevi v smislu člena 1(1) Uredbe Bruselj Ia in da zato spada na področje uporabe te uredbe.

B. Uporaba člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia

46. Vprašanje za predhodno odločanje spada v okvir obsežne sodne prakse o razlagi pojma „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.¹⁶ Ker je treba na vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti ob upoštevanju te sodne prakse, menim, da je nujno najprej opozoriti na nekatere njene vidike (del 1), nato pa analizirati vprašanje za predhodno odločanje (del 2).

¹³ Glej točko 13 teh sklepnih predlogov.

¹⁴ Glej točko 13 teh sklepnih predlogov.

¹⁵ Sodišče je namreč razsodilo, da javni organ ravna v okviru izvajanja državne oblasti, kadar se spor nanaša na izterjavo dajatev, ki jih subjekt zasebnega prava dolguje subjektu javnega prava zaradi uporabe njegovih naprav in storitev, zlasti kadar je ta uporaba obvezna in izključna, kar velja toliko bolj, če so stopnja dajatev, način izračuna in postopki pobiranja v razmerju do uporabnikov določeni enostransko (glej zlasti sodbe z dne 14. oktobra 1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137, točka 4; z dne 15. februarja 2007, Lechouritou in drugi, C-292/05, EU:C:2007:102, točka 32, ter z dne 11. junija 2015, Fahnenbrock in drugi, C-226/13, C-245/13 in C-247/13, EU:C:2015:383, točka 52).

¹⁶ Glede te sodne prakse glej opombo 4 teh sklepnih predlogov.

1. Sodna praksa o pojmu „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia

47. Uvodoma opozarjam, da pravila o pristojnosti iz poglavja II Uredbe Bruselj Ia temeljijo na splošnem načelu iz člena 4(1) te uredbe, na podlagi katerega so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici tožene pred sodišči te države članice.¹⁷

48. Vendar je to načelo zaradi tesne povezave med sodiščem in sporom ali zaradi tega, da se pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja, dopolnjeno z drugimi pravili o pristojnosti, med katerimi je pravilo iz člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia o „zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji“.¹⁸

49. Pojem „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ iz člena 7, točka 1, je samostojen pojem, ki ga je treba razlagati predvsem ob upoštevanju sistematike in ciljev navedene uredbe.¹⁹

50. V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da čeprav člen 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia ne zahteva sklenitve pogodbe, pa ga je mogoče uporabiti le, če je mogoče opredeliti obveznost, saj se pristojnost v skladu s to določbo določi glede na kraj izpolnitve zadevne obveznosti. Tako pojma „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu navedene določbe ni mogoče razumeti tako, da zajema tudi položaj, v katerem ena stranka do druge nima nobene svobodno sprejete obveznosti.²⁰

51. Za uporabo pravila o posebni pristojnosti v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji iz člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia mora zato obstajati pravna obveznost, ki jo je ena stranka v korist druge stranke svobodno sprejela in na kateri temelji tožba tožeče stranke.²¹

52. V zvezi s tem najprej opozarjam, da iz sodbe Peters Bauunternehmung, na katero se sklicuje predložitveno sodišče,²² izhaja, da je treba šteti, da obveznosti, ki temeljijo na razmerju povezanosti med združenjem in njegovimi člani, spadajo med svobodno sprejete obveznosti.

53. Zadeva, v kateri je bila izdana tista sodba, se je nanašala na opredelitev obveznosti plačila, ki je temeljila na prostovoljnem pristopu k združenju podjetij. Temu podjetju je bilo naloženo plačilo ob uporabi notranjega pravila, ki so ga določili organi združenja in ki je bilo zavezujoče za vse njegove člane.²³

54. Sodišče je v zvezi s tem razsodilo, da „pristop k združenju med člani ustvari tako tesne povezave, kot se ustvarijo med pogodbenima strankama“, tako da je upravičeno šteti, da so zadevne obveznosti, kar zadeva uporabo člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia, pogodbene obveznosti. Dodalo je, da v zvezi s tem ni pomembno, ali ta obveznost izhaja neposredno iz pristopa ali pa iz pristopa v povezavi z odločitvijo organa združenja.²⁴

¹⁷ Glej v tem smislu uvodno izjavo 15 Uredbe Bruselj Ia in sodbo z dne 12. septembra 2018, Löber (C-304/17, EU:C:2018:701, točka 18 in navedena sodna praksa).

¹⁸ Glej v tem smislu uvodno izjavo 16 Uredbe Bruselj Ia in sodbo z dne 4. oktobra 2018, Feniks (C-337/17, EU:C:2018:805, točka 36).

¹⁹ Glej med drugim sodbo z dne 22. marca 1983, Peters Bauunternehmung (34/82, EU:C:1983:87, točka 10), in sodbo z dne 17. junija 1992, Handte (C-26/91, EU:C:1992:268, točka 10).

²⁰ Glej med drugim sodbo z dne 14. marca 2013, Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, točka 46); z dne 28. januarja 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37, točka 39), in z dne 21. aprila 2016, Austro-Mechana (C-572/14, EU:C:2016:286, točka 35).

²¹ Glej med drugim sodbo z dne 14. marca 2013, Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, točka 47); z dne 18. julija 2013, ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490, točka 33), in z dne 21. aprila 2016, Austro-Mechana (C-572/14, EU:C:2016:286, točka 36).

²² Sodba z dne 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87). Glej točko 20 teh sklepnih predlogov.

²³ Glej sodbo z dne 22. marca 1983, Peters Bauunternehmung (34/82, EU:C:1983:87, točka 2).

²⁴ Glej sodbo z dne 22. marca 1983, Peters Bauunternehmung (34/82, EU:C:1983:87, točke od 13 do 18).

55. Zato je Sodišče to sodno prakso po analogiji uporabilo v sodbi Powell Duffryn²⁵ in razsodilo, da je treba statut družbe šteti za pogodbo, s katero so hkrati urejena razmerja med delničarji ter razmerje med njimi in družbo, ki jo ustvarjajo. Po mnenju Sodišča je namreč ustanovitev družbe izraz skupnih interesov delničarjev pri uresničevanju skupnega cilja, zato ima za doseg tega cilja vsak delničar v odnosu do drugih delničarjev in organov družbe pravice in obveznosti, ki se izražajo v statutu družbe. Sodišče je ugotovilo, da klavzula o pristojnosti v statutu delniške družbe pomeni dogovor, ki zavezuje vse delničarje.²⁶

56. Kot je pojasnilo Sodišče, subjekt s tem, da postane in ostane delničar družbe, soglaša, da zanj veljajo vse določbe statuta družbe in sklepi, ki jih v skladu z določbami nacionalnega prava, ki se uporabi, in statuta sprejmejo organi družbe, čeprav se z nekaterimi od teh določb ali sklepov ne strinja.²⁷

57. Menim, da razmišljanje, na katerem temelji zgoraj navedena sodna praksa, pomeni, da če je pravna ali fizična oseba prostovoljno pristopila v pravno osebo (na primer združenje ali družbo), ta pravna ali fizična oseba pristane, da se bo podredila vsem obveznostim, ki izhajajo iz tega pristopa in ki se konkretizirajo s statutom in odločitvami organov te zadnje pravne osebe, s čimer se tako med navedeno pravno osebo in njenimi člani ustvarijo tesne povezave, ki so podobne pogodbenim povezavam.

58. Nazadnje, v nedavni sodbi Kerr²⁸ se je Sodišču ponudila priložnost, da se izreče o opredelitvi obveznosti plačila, ki temelji na sklepu zbora etažnih lastnikov stanovanjske zgradbe brez pravne osebnosti, ustanovljenega z zakonom prav zaradi izvajanja nekaterih pravic; s tem sklepom, ki ga je sprejela večina njegovih članov, ki pa je zavezujoč za vse njene člane, je bil določen znesek letnih prispevkov v proračun skupnosti etažnih lastnikov za vzdrževanje skupnih delov te stavbe.

59. Sodišče se je sklicevalo na zgoraj navedene sodbe in razsodilo, da – čeprav je članstvo v skupnosti etažnih lastnikov zakonsko določeno, ker je bilo z bolgarskim pravom, ki se je uporabilo v zadevi, določeno, da skupne dele obvezno upravlja skupnost etažnih lastnikov – še vedno velja, da se podrobna pravila za upravljanje skupnih delov zadevne stavbe določijo s pogodbo, članstvo v skupnosti pa je posledica prostovoljne pridobitve lastniškega stanovanja skupaj s solastninskimi deleži na skupnih delih, tako da sporna obveznost plačila pomeni svobodno sprejeto pravno obveznost v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.²⁹

60. Sodišče je dodalo, da dejstvo, da zadevna etažna lastnika nista sodelovala pri sprejetju tega sklepa ali sta mu nasprotovala ter da sta po zakonu navedeni sklep in obveznost, ki iz njega izhaja, zavezujoča in veljata tudi zanju, ne vpliva na uporabo člena 7, točka 1, saj vsak etažni lastnik s tem, da postane in ostane etažni lastnik neke stavbe, soglaša, da bo spoštoval vse določbe akta, ki ureja zadevno skupnost etažnih lastnikov, in sklepe, ki jih sprejme zbor etažnih lastnikov te stavbe.³⁰

61. Vprašanje za predhodno odločanje, predloženo v obravnavani zadevi, je treba preučiti ob upoštevanju te sodne prakse.

25 Sodba z dne 10. marca 1992 (C-214/89, EU:C:1992:115).

26 Glej sodbo z dne 10. marca 1992, Powell Duffryn (C-214/89, EU:C:1992:115, točke od 16 do 18).

27 Glej sodbo z dne 10. marca 1992, Powell Duffryn (C-214/89, EU:C:1992:115, točka 19). Prav tako je Sodišče priznalo, da tak svobodni pristane ob obstaja pri opravljanju nalog poslovođe v skladu s pravom družb s tem, da je štel, da dejavnost poslovođe ustvarja tesno povezavo enake vrste, kot je razmerje med strankami pogodbe, zaradi česar tožba družbe proti njenemu nekdanjemu poslovođji zaradi domnevnega neizpolnjevanja obveznosti, ki jih je imel na podlagi prava družb, spada pod pojem „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“. V zvezi s tem je Sodišče poudarilo, da sta poslovođja in družba „svobodno prevzela medsebojne zaveze in sicer tako, da se je [poslovođja] zavezal, da bo vodil in upravljal to družbo, ta pa se je zavezala, da mu bo za to plačala, tako da je mogoče šteti, da je njuno razmerje pogodbeno“ (sodba z dne 10. septembra 2015, Holterman Ferho Exploitatie in drugi, C-47/14, EU:C:2015:574, točki 53 in 54).

28 Sodba z dne 8. maja 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376). Pojasnujem, da je bila ta sodba izdana po zaključku pisnega dela postopka v obravnavani zadevi.

29 Glej sodbo z dne 8. maja 2019, Kerr (C-25/18, EU:C:2019:376, točke od 26 do 28).

30 Glej sodbo z dne 8. maja 2019, Kerr (C-25/18, EU:C:2019:376, točka 29).

2. Uporaba člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia v položaju, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari

62. V skladu z zgoraj navedeno sodno prakso je za odgovor na vprašanje za predhodno odločanje odločilna ugotovitev, ali pomeni obveznost plačila letnih članarin svobodno sprejeto obveznost v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.

63. Natančneje, v obravnavani zadevi se je treba vprašati, ali dejstvo, da je za to, da bi bilo mogoče opravljati poklic odvetnika, z belgijskim zakonikom o sodiščih naložena včlanitev v odvetniško zbornico, nasprotuje temu, da bi bilo mogoče obveznost plačila članarine, ki izhaja iz te včlanitve, šteti za svobodno sprejeto pravno obveznost.

64. Italijanska in litovska vlada menita, da je treba na to vprašanje odgovoriti nikalno.

65. Ti vladi v bistvu menita, da obveznost plačila članarine pravzaprav pomeni svobodno sprejeto obveznost, ker oseba, ki postane odvetnik, svobodno izrazi svojo voljo za opravljanje tega poklica, iz katere izhaja obveznost včlanitve v poklicno zbornico in posledično obveznost plačila članarin, ki jih ta določi. Ti vladi z uporabo načela iz sodbe *Peters Bauunternehmung*³¹ trdita, da je razmerje povezanosti, ki obstaja med odvetniško zbornico in njenimi člani, enako kot razmerje povezanosti med strankami pogodbe. Poklicno zbornico naj bi bilo namreč mogoče šteti za podobno združenju, obveznosti njenih članov pa naj bi temeljile na soglasju, ki povzroči nastanek povezave. Prek tega soglasja naj bi pogodbeniki izkazali svojo voljo za sprejem notranjih pravil, ki veljajo za ta subjekt, kar naj bi med drugim pomenilo zavezo za plačilo članarin, ki jih navedeni subjekt določi.

66. Poleg tega navedeni vladi navajata, da je razlaga, ki jo predlagata, upravičena s posebno povezavo med krajem izpolnitve obveznosti in sodiščem v tem kraju, ker lahko sodišče države članice v kraju sedeža odvetniške zbornice bolje odloči o sporu.³²

67. Komisija pa meni, da tožba, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ne pomeni tožbe „v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia, ker je včlanitev v odvetniško zbornico, iz katere izvira obveznost plačila letnih članarin, naložena z zakonom, brez možnosti izbire ali odstopanja, da bi bilo mogoče opravljati poklic odvetnika. V zvezi s tem Komisija med drugim poudarja, da se je podjetje v zadevi, v kateri je bila izdana sodba *Peters Bauunternehmung*,³³ drugače kot v obravnavani zadevi prostovoljno odločilo za članstvo v združenju.

68. Poleg tega po mnenju Komisije ne bi bilo primerno, da bi se izognili pogoju svobodno sprejete obveznosti s sklicevanjem na splošne cilje Uredbe Bruselj Ia na področju posebnih pristojnosti, saj bi to pomenilo nevarnost, da bi to v praksi prelahko privedlo do določitve pristojnosti sodišča po tožeci stranki, kar bi bilo v nasprotju s splošnim pravilom iz člena 4(1) te uredbe.

69. Priznavam, da odgovor na vprašanje za predhodno odločanje ni očit.

70. Res je, da je položaj v sporu o glavni stvari nekoliko podoben zadevama, v katerih sta bili izdani sodbi *Peters Bauunternehmung*³⁴ in *Powell Duffryn*³⁵, navedeni zgoraj, ker se postopek v glavni stvari prav tako nanaša na razmerje med pravno osebo in njenimi člani ter zadeva obveznost plačila, ki jo ta pravna oseba naloži članom in ki izhaja iz sklepa, ki ga je ta oseba sprejela.

31 Sodba z dne 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

32 Ti vladi torej izhajata iz načela, da je sodišče v kraju izpolnitve zadevne obveznosti v smislu pravil iz člena 7, točka 1, od (a) do (c), Uredbe Bruselj Ia predložitveno sodišče. V zvezi s tem glej opombo 46.

33 Sodba z dne 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

34 Sodba z dne 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

35 Sodba z dne 10. marca 1992 (C-214/89, EU:C:1992:115).

71. Vendar se položaj iz spora o glavni stvari, kot je pravilno opozorila Komisija, razlikuje od položaja v tistih zadevah, ker je vpis v imenik odvetnikov, iz katerega izhaja obveznost plačila letnih članarin, ki jih določi zbornica, na podlagi člena 428, prvi odstavek, belgijskega zakonika o sodiščih obvezen za opravljanje poklica odvetnika.

72. Opozarjam, da je to obvezno članstvo v odvetniški zbornici povezano z dejstvom, da so zbornici poverjene naloge javne službe.³⁶ S tega vidika je po mojem mnenju ni mogoče opredeliti kot združenje zasebnega prava ali družbo zasebnega prava kot v zgoraj navedenih sodbah, v katerih je Sodišče menilo, da so vse povezave med temi pravnimi osebami in njihovimi člani pogodbene narave.³⁷

73. Zato se ne strinjam s stališči italijanske in litovske vlade, da so razmerja med zbornico in njenimi člani v splošnem enake narave kot povezave, ki se vzpostavijo med pogodbenimi strankami.

74. Kot sem namreč v točkah od 28 do 45 teh sklepnih predlogov navedel v zvezi s področjem uporabe Uredbe Bruselj Ia, je treba v primeru odvetniške zbornice razlikovati med dvema vrstama sporov: na eni strani so spori, ki se nanašajo na povezave med zbornico in njenimi člani ter so javnopravne narave in so zato izključeni s področja uporabe te uredbe, ter na drugi strani spori, ki se nanašajo na povezave med to zbornico in njenimi člani, ki so zasebnopravne narave in zaradi tega spadajo na področje uporabe navedene uredbe.

75. Le v okviru te druge kategorije sporov lahko tožba pomeni tožbo v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji, če se nanaša na svobodno sprejeto obveznost.

76. V zvezi s postopkom v glavni stvari, ki spada v to drugo kategorijo, se glede tega nagibam k stališču, da obveznost plačila članarin, ki jih določi združenje, dejansko pomeni svobodno sprejeto obveznost v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia, tako da tožba, ki se nanaša na to obveznost, pomeni zadevo v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu te določbe.

77. Glede problematike iz točke 63 teh sklepnih predlogov namreč po mojem mnenju upoštevne elemente razlage vsebuje sodba Kerr.³⁸

78. Tako je treba, čeprav se sodba Kerr³⁹ nanaša na obveznost plačila stroškov etažne lastnine, po mojem mnenju iz nje vendarle izpeljati ugotovitev, da dejstvo, da nacionalna zakonodaja opravljanje določene dejavnosti pogojuje s pristopom k nekemu subjektu, ne izključuje nujno možnosti, da se obveznost, ki iz tega izhaja, opredeli kot svobodno sprejeta pravna obveznost v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.

79. V ta namen poudarjam, da je Sodišče v tej sodbi ob tem, da je poudarilo, da je bilo članstvo v skupnosti etažnih lastnikov zakonsko določeno, izpostavilo dva vidika obveznosti plačila stroškov skupnosti etažnih lastnikov, ki sta upravičila opredelitev te obveznosti kot svobodno sprejete obveznosti: po eni strani je vključitev v skupnost posledica prostovoljne pridobitve stanovanja skupaj s solastninskimi deleži na skupnih delih zadevne stavbe, po drugi strani pa so podrobna pravila za upravljanje teh skupnih delov določena s pogodbo, se pravi s skupnim soglasjem etažnih lastnikov.

80. Po mojem mnenju je dejansko stanje iz spora o glavni stvari nekoliko podobno tistemu iz zadeve, v kateri je bila izdana sodba Kerr.⁴⁰

³⁶ Glej točko 34 teh sklepnih predlogov.

³⁷ Opozarjam tudi, da je Evropsko sodišče za človekove pravice ocenilo, da odvetniških zbornic ni mogoče šteti za združenja v smislu člena 11 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950, ki varuje pravico združevanja, vključno z negativno pravico, da do včlanitve v združenje ne sme priti pod prisilo. Zato so odvetniki, kar zadeva vključitev v poklicno zbornico, izvzeti iz upravičenosti do tega varstva (glej ESČP, 2. julij 1990, M. A. in drugi proti Španiji, CE:ECHR:1990:0702DEC001375088).

³⁸ Sodba z dne 8. maja 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376).

³⁹ Sodba z dne 8. maja 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376).

⁴⁰ Sodba z dne 8. maja 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376).

81. Seveda je včlanitev v odvetniško zbornico naložena z zakonom in izraža način ureditve poklica odvetnika v nacionalnem pravu.

82. Vendar je bila včlanitev opravljena po eni strani z voljnim ravnanjem JN, da bi postal odvetnik in opravljal ta poklic v Belgiji vse do izbrisa iz imenika odvetnikov leta 2017. S to izbiro je privolil v to, da zanj veljajo pravila, s katerimi je urejen ta poklic, vključno s tistimi, ki svetu zbornice omogočajo, da odvetnikom, vpisanim v imenik, naloži plačilo letnih članarin. Kar zadeva obdobje, na katero se nanašajo sporne članarine, dalje opozarjam, da se je JN, čeprav je bil kot odvetnik zelo malo dejaven,⁴¹ očitno prostovoljno odločil, da ostane član zbornice. Nič ni namreč preprečevalo tega, da bi zaprosil za izstop iz članstva pred letom 2017, če mu, kot navaja, ohranitev vpisa ni prinašala nobene koristi.

83. Po drugi strani obveznost plačila članarin ni naložena z zakonom, ker z belgijskim zakonikom o sodiščih ni določena ne narava članarin ne njihov znesek.

84. Ugotoviti je namreč treba, da je predmet in višino članarin, katerih plačilo je zahtevano v postopku v glavni stvari, določila odvetniška zbornica, katere član je tožeča stranka in v okviru katere je možno izvajati vpliv na skupna pravila, ki jih je vzpostavil ta poklic, kar pa bo moralo preveriti še predložitveno sodišče. Tako zahtevane članarine izhajajo iz tesnih povezav med zbornico in JN, ki so podobne pogodbeni povezavi. JN je s tem, da je postal in ostal odvetnik, včlanjen v zbornico, svobodno pristal na to, da bo zanj veljala obveznost plačila članarine.

85. V zvezi s tem opozarjam, da članarine ustrezajo storitvi, ki jo opravi zbornica, to je vključitvi v kolektivno zavarovanje poklicne odgovornosti, ki ga je bila tožeča stranka deležna pri opravljanju svojega poklica s tem, da se je odločila ostati včlanjena v odvetniško zbornico v Dinantu.

86. Ne gre torej za to, da bi bil položaj ali obveznost plačila enostransko določena z zakonom, za kar je šlo v sodbi *Austro-Mechana*.⁴²

87. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba in ki se je nanašala na opredelitev obveznosti podjetja za plačilo nadomestila organizaciji za kolektivno upravljanje avtorskih pravic, je Sodišče razsodilo, da taka obveznost ni bila svobodno sprejeta v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia, ker mu je bila v skladu z avstrijsko ureditvijo naložena z nacionalnim pravom zaradi dajanja v promet nosilcev podatkov.⁴³

88. Nazadnje, čeprav priznam, da gre pri vprašanju, postavljenem v obravnavani zadevi, za mejni primer, se glede na sodno prakso Sodišča, ki poleg tega kaže, da se pojem „pogodbeno“ ne razlaga ozko,⁴⁴ nagibam k mnenju, da elementi, predstavljeni v teh sklepnih predlogih, omogočajo ugotovitev, da obveznost plačila letnih članarin v obravnavani zadevi pomeni svobodno sprejeto obveznost v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.

89. Poleg tega je ta rešitev podprta s cilji, ki jim sledi Uredba Bruselj Ia.

41 Glej točko 13 teh sklepnih predlogov.

42 Sodba z dne 21. aprila 2016 (C-572/14, EU:C:2016:286, točka 37).

43 Glej sodbo z dne 21. aprila 2016, *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, točki 18 in 37), v kateri je bil z ureditvijo, ki je bila v tej sodbi obravnavana, kot moram poudariti, opredeljen tudi način plačila. Prav tako je Sodišče razsodilo, da obveznosti, ki jih ima delničar družbe do tretjih na podlagi nacionalnega prava, niso svobodno sprejete v smislu člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia (glej sodbo z dne 18. julija 2013, *ÖFAB*, C-147/12, EU:C:2013:490, točke od 34 do 36).

44 Res je, da Sodišče pogosto omenja, da je člen 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia odstopanje od splošnega pravila o določitvi pristojnosti po tožeči stranki iz člena 4(1) te uredbe in da je treba to prvo določbo kot odstopanje razlagati ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 12. septembra 2018, *Löber*, C-304/17, EU:C:2018:701, točki 17 in 18 ter navedena sodna praksa). Vendar po mojem mnenju to, kako Sodišče uporablja člen 7, točka 1, navedene uredbe, kaže, da se pojem „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu te določbe ne razlaga ozko, kar je sicer Sodišče tudi potrdilo v sodbi z dne 20. januarja 2005, *Engler* (C-27/02, EU:C:2005:33, točka 48), v kateri se je posebej sklicevalo na sodbi *Peters Bauunternehmung in Powell Duffryn* (glej v istem smislu sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi *Kerr*, C-25/18, EU:C:2019:86, točka 51).

90. Opozarjam, da se pristojnost sodišč po stalnem prebivališču tožene stranke dopolnjuje s pristojnostjo drugih sodišč, ki so pristojna po eni strani zaradi tesne povezave med sodiščem in sporom ali ker po drugi strani pripomorejo k pravilnemu delovanju pravosodja.

91. Glede tega prvega vprašanja je Sodišče v sodbi *Peters Bauunternehmung*⁴⁵ poudarilo, da „ker je na podlagi nacionalnih pravnih ureditev kraj sedeža združenja večinoma tudi kraj izpolnitve obveznosti iz naslova članstva, [ima] uporaba [pristojnosti, ki velja za zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji] [...] praktične prednosti: sodišče v kraju sedeža združenja lahko namreč praviloma najboljše razume statut, pravilnike in sklepe združenja ter okoliščine v zvezi z nastankom spora“.

92. Če predložitveno sodišče v obravnavani zadevi meni, da je sodišče v kraju izpolnitve zadevne obveznosti v smislu pravil iz člena 7, točka 1, od (a) do (c), Uredbe Bruselj Ia – in zdi se mi, da je tako⁴⁶ – potem je pristojno za obravnavanje spora o glavni stvari.

93. Tako kot v zvezi s tem navajata italijanska in litovska vlada, je treba šteti, da je to sodišče najprimernejše za razumevanje statuta, pravilnikov in sklepov odvetniške zbornice v Dinantu ter okoliščin, ki se nanašajo na spor. Povedano drugače, v sporu o glavni stvari so podani pogoji za obstoj tesne povezave med sodiščem in sporom, ki upravičuje posebno pristojnost iz člena 7, točka 1, Uredbe Bruselj Ia.

94. Poleg tega se, kot je pravilno navedla italijanska vlada, s to rešitvijo prepreči, da bi zahtevke za plačilo zoper odvetnike, ki imajo morda stalno prebivališče v različnih državah članicah, in vprašanja glede veljavnosti odločitev, ki so podlaga za te zahtevke, obravnavala različna sodišča.⁴⁷ Povedano drugače, rešitev, ki jo predlagam, je skladna tudi s ciljem pravilnega delovanja pravosodja.

V. Predlog

95. Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo tribunal de première instance de Namur (sodišče prve stopnje v Namurju, Belgija), odgovori:

Člen 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da je treba šteti, da tožba, ki se nanaša na obveznost plačila letnih članarin, ki jih pretežno sestavljajo zavarovalne premije, na podlagi odločitve odvetniške zbornice – kar pa mora preveriti predložitveno sodišče – pri čemer so se odvetniki na podlagi nacionalne zakonodaje dolžni včlaniti v to zbornico, spada v okvir pojma „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu navedenega člena.

⁴⁵ Sodba z dne 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87, točka 14).

⁴⁶ Poudarjam, da odgovor na postavljeno vprašanje ne zadostuje za ugotovitev, ali je predložitveno sodišče pristojno za obravnavanje spora o glavni stvari, ker si je za odgovor na to vprašanje treba zastaviti tudi vprašanje, ali je predložitveno sodišče sodišče v kraju izpolnitve zadevne obveznosti v smislu pravil iz člena 7, točka 1, od (a) do (c), Uredbe Bruselj Ia. Predložitveno sodišče ni postavilo vprašanja o tej problematiki niti ni v zvezi s tem predložilo stališč, zaradi česar menim, da dejansko šteje, da je pristojno kot sodišče v kraju izpolnitve sporne obveznosti v smislu navedenega člena 7, točka 1.

⁴⁷ Glej v tem smislu sodbo z dne 10. marca 1992, *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, točka 20).